

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně JUDr. Evou Hodačovou ve věci žalobce: P. Š. nar. bytem zastoupený: JUDr. Pavlem Vinterem, advokátem se sídlem Praha 3, Vinohradská 138, proti žalované: Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2 o zaplacení částky 365.000,-Kč s příslušenstvím,

t a k t o:

- I. Žalovaný je povinen ve lhůtě do tří dnů od právní moci rozhodnutí zaplatit žalobci částku 365.000 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 19. 1. 2012 do zaplacení a to ve výši 7,75 % p. a.
- II. Žaloba se zamítá v rozsahu úroku z prodlení ve výši 7,75% p. a. z částky 365.000 Kč od 1. 8. 2011 do 18. 1. 2012.
- III. Žalovaný je povinen ve lhůtě do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí uhradit žalobci náhradu nákladů, která bude vyčíslena v písemném vyhotovení rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se k tíži žalovaného domáhal přiznání materiální újmy a to částky 365.000 Kč s příslušenstvím v důsledku nesprávného úředního postupu v trestním řízení, které mělo být zahájeno včas, jestliže orgány činné v trestním řízení nezabránily manželům N. jako jednatelům v pokračování v trestné činnosti, protože orgány činné v trestním řízení od podání prvních trestních oznámení v r. 2006 po dobu dvou let nekonalý a dále žádal náhradu nákladů řízení.

Soud nejprve postupoval dle ust. § 119 odst. 3 o.s.ř. a zrekapituloval dosavadní řízení a jednotlivé výstupy:

Tj., soud konstatoval, že ve věci byl vydán rozsudek zdejším soudem ze dne 27. 9. 2012 pod č. j. 41 C310/2011 - 65 4, jímž byla žaloba v plném rozsahu zamítnuta a odvolací Městský soud v Praze toto rozhodnutí potvrdil rozsudkem ze dne 26. 3. 2013 pod č. j. 21 Co 47/2013, jímž rozsudek soudu prvního stupně potvrdil, byl právního názoru, že žalobce se měl domáhat náhrady škody především proti povinné osobě a povinnou osobou v daném případě bylo [REDAKCE], přičemž nárok žalobce na prodejní cenu měl být veden vůči společnosti, nikoliv vůči manželům N [REDAKCE] a odkázal na judikaturu NS ČR pod sp. zn. 25 Cdo 1404/2004, podle kterého platí, že existuje-li přímý dlužník, od něhož lze finanční plnění požadovat, je odpovědnost státu za vzniklou škodu vyloučena.

Soud dále konstatoval, že NS ČR Svým rozsudkem ze dne 15. 2. 2017 zrušil předchozí rozsudky, a to prvoinstančního soudu a odvolacího soudu a vrátil věc zdejšímu soudu k dalšímu řízení se závazným právním názorem s odkazem na ustanovení § 13 odst. 1 zákona 82/98 Sb. s tím, že toto ustanovení zakládá objektivní odpovědnost státu a které předpokládá současné splnění tří podmínek: 1) nesprávný úřední postup, 2) vznik škody a 3) příčinnou souvislost mezi nesprávným úředním postupem a vznikem škody, přičemž vyslovil další právní názor týkající se otázky, zda stát odpovídá solidárně, nebo subsidiárně s tím, že nelze vyloučit odpovědnost státu pouhým poukazem na odpovědnost jiného subjektu, který nebyl účastníkem posuzovaného řízení a s tím, že při škodě způsobené více subjekty dává zákon přednost pravidlu společné a nerozdílné odpovědnosti škůdce vůči poškozenému, tj. uplatnění nároku vůči státu jako jednomu ze škůdců je tak dispozitivním projevem realizace této možnosti vyplývající z ustanovení § 438 odst. 1 obč. zák. a je tedy třeba zjišťovat, zda žalobcem vybraný škůdce splňuje předpoklady odpovědnosti za škodu vzniklou jeho nesprávným úředním postupem při výkonu veřejné moci, přičemž je třeba odlišit situaci, kdy stát odpovídá za škodu pouze subsidiárně, neboť v důsledku jeho pochybení došlo toliko pouze ke ztrátě pohledávky, v takových případech je podmínkou odpovědnosti státu za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem vznik škody spočívající v tom, že žalobci se nemohou úspěšně dosáhnout uspokojení své pohledávky vůči svému dlužníkovi. Tento soud dále uvedl právní názor, že v dané věci nejde o ztrátu pohledávky v důsledku pochybení státu ale toho, že škoda v důsledku pochybení státu jako jednoho ze škůdců vůbec vznikla, proto nelze žalobu zamítnout s tím, že povinnost státu by nastoupila až subsidiárně, pokud by se žalobce nedomáhal její náhrady na primárních škůdcích. Dovolací soud vyslovil závazný právní názor, že je třeba se zabývat, zda byla založena podmínka nesprávného úředního postupu dle ust. § 13 zákona 82/98 Sb. dále, zda žalobci vznikla škoda a zda je dána příčinná souvislost mezi nesprávným úředním postupem a vznikem škody s tím, že došlo k porušení právní povinnosti, jež měla vzniku konkrétní újmy zabránit s tím, že je třeba dané jednání považovat za právní příčinu vzniklé újmy a dále hodnotit, zda újma byla adekvátním následkem porušení povinnosti a zda byla pro škůdce předvídatelná.

Soud nejprve zrekapituloval, že žalobce svůj požadavek odůvodnil tvrzením, že dne [REDAKCE] uzavřel se společností [REDAKCE] komisionářskou smlouvu o prodeji osobního automobilu Škoda Octavia, RZ [REDAKCE] za dohodnutou prodejní cenu nejméně [REDAKCE] Kč poté obdržel informaci od tohoto centra, že vozidlo bylo prodáno za částku [REDAKCE] Kč, přičemž žalobce s touto cenou nesouhlasil, následně obdržel od centra oznámení ze dne 13. 8. 2008 o prodeji tohoto vozidla a požadoval vyplacení původně dohodnuté částky, protože prodejní cena nebyla vyplacena, žalobce podal u PČR trestní oznámení dne 4. 9. 2008 pro trestní čin zpronevěry. Žalobce též 17. 9. 2008 podal u OS pro Prahu 4 návrh na vydání platebního rozkazu, dne 13. 5. 2009 byl vydán rozsudek, na základě kterého bylo uloženo společnosti [REDAKCE] zaplatit žalobci dohodnutou částku a to 365.000 Kč, rozsudek nabyl právní moci dnem 24. 6. 2009. Žalobce dále uvedl, že

vůči společnosti [REDAKCE] bylo podáno několik trestních oznámení, celkem se od roku 2006 přihlásilo 150 poškozených a žalobce byl názoru, že manželům N [REDAKCE] mělo být ze strany orgánů činných v trestním řízení zabráněno, aby dále pokračovali v trestné činnosti v rámci s.r.o., tj. pokud by orgány postupovaly řádně již od roku 2006, žalobci by nevznikla předmětná škoda tj. nezaplacený dluh ze strany společnosti ve výši v dohodnuté kupní ceny 365.000 Kč. Žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 9. 2008 pod č. j. 18 Co 304/2008 - 82 v obdobné věci s tím, že byl vysloven právní názor, že je založena zákonná podmínka dle ustanovení § 13 odst. 1 zákona 82/98 Sb., pokud orgány činné v trestním řízení řádně nekriminalizoval-li trestnou činnost, když řádně nevyhodnotila danou situaci, jestliže mělo být neprodleně zahájeno trestní stíhání, Žalobce se dále odvolávala na rozhodnutí NS ČR ze dne 12. 9. 12 pod sp. zn. 31 Cdo 17 91/2001 týkající se předčasnosti podané žaloby, včetně řešení průtahů v restitučním sporům; odvolací soud vyslovil svůj právní názor o tom, že tato žalobcem označená rozhodnutí byla irelevantní, neboť se týkala jiných nároků.

Soud po v provedeném dokazování z obsahu čtených listinných důkazů předložených žalobcem, které neměl důvod zpochybnit, učinil následující rozhodná skutková zjištění:

Soud z žaloby ze dne 30. 8. 2011 zjistil, že žalobce žádal na žalovaném zaplacení částky 365.000 Kč s příslušenstvím. Soud z doplnění žaloby ze dne 2. 11. 11 zjistil, že se jednalo o právní úkon ze strany žalobce učiněný k OS pro Prahu 4, jímž byl uplatněn požadavek žalobce na vydání platebního rozkazu, dále byl předložen poštovní podací arch týkající se doručení tohoto podání soudu. Soud z žádosti žalobce (bez uvedení data) zjistil, že žalobce uplatnil nárok na náhradu škody ve výši 365.000 Kč s příslušenstvím u žalovaného. Soud z rozsudku MěS v Praze ze dne 13. 11. 2013 pod sp. zn. [REDAKCE] zjistil, že obžalovaný T [REDAKCE] N [REDAKCE] byl shledán vinen s tím, že jako jediný vlastník a jednatel společnosti [REDAKCE] úmyslně pod příslibem vyplacení peněz získaných prodejem vozidla nevyplatil prodejní ceny ve zde uvedených 74 případech a způsobil tak celkovou škodu ve výši 17.139.250 Kč a obohatil se pod příslibem vyplacení peněz ve zde uvedených 20 případech a dále zde bylo uvedeno, že jednal na základě plné moci udělené mu M [REDAKCE] N [REDAKCE] pod hlavičkou společnosti [REDAKCE] a byly zde uvedeny případy poškozených klientů společnosti, tj. trestní řízení se týkalo jednatelů uvedené společnosti a to manželů N [REDAKCE] s tím, že na jejich pokyn jednali zaměstnanci společnosti.

Soud dle výše uvedených zjištění vzal v této fázi řízení na straně žalobce pouze prokázaná jeho tvrzení o tom, že zahájil občanskoprávní řízení pro zaplacení částky 365.000 Kč vůči leasingové společnosti, kdy požadoval vydání platebního rozkazu, manželé N [REDAKCE] jako jednatelé k předmětné společnosti byli účastníky trestního řízení z důvodu své činnosti v rámci zajištění prodeje automobilů pro takto poškozené osoby, trestní řízení bylo ukončeno vyslovením viny pana N [REDAKCE]

Soud nejprve požadoval doplnění tvrzení žalobce, včetně označení listinných důkazů na základě výše uvedeného rozhodnutí NS ČR, tj. aby především konkrétně sdělil, proč byl názoru, že orgány byly po dobu 2 let od r. 2006 nečinné:

Žalobce podáním ze dne 22. 6. 2017 dle dok. spisu č. 301-305 učinil doplnění žaloby s tím, že v řízení u MěS v Praze pod sp. zn. [REDAKCE] bylo rozhodnuto rozsudkem ze dne 13. 11. 2013 tak, že p. N [REDAKCE] byl uznán vinným z uvedené trestné činnosti a pí. M [REDAKCE] N [REDAKCE] byla obžaloby zproštěna, na str. 62 soud uzavřel, že na straně p. N [REDAKCE]

došlo k naplnění všech stránek skutkové podstaty zvláště závažného zločinu podvodu a přečinu zpronevěry.

Žalobce též zdůraznil, že uzavřel se společností Leasingové centrum, s.r.o. komisionářskou smlouvu ze dne 21. 7. 2008 o prodeji osobního automobilu Škoda Octavia, RZ 9A1 8697, které bylo touto společností prodáno, aniž by žalobci byla vyplacena sjednaná částka za realizovaný prodej, proto žalobce učinil trestní oznámení dne 4. 9. 2008 na PČR, přestože orgány v trestním řízení již evidovaly desítky trestních oznámení a věc byla medializována, tyto orgány nepostupovaly dle názoru žalobce v trestním řízení řádně a to v průběhu několika let a proto nedošlo k zamezení další trestné činnosti posléze odsouzeného pachatele, tj. dle názoru žalobce nebyla splněna povinnost k předcházení a zamezení trestné činnosti a logicky tak vznikla škoda na straně žalobce, ačkoliv dle ust. § 159 TŘ je vyšetřující orgán povinen prověřit skutečnosti ohledně trestného činu do 2 měsíců (ve věci příslušící samosoudci) a do 3 měsíců ve věci v příslušnosti OS a do 6 měsíců v příslušnosti KS.

Žalobce sestavil tabulku dle dok.č.302-304, v níž uvedl konkrétní fyzické osoby s odkazem na data uzavřených smluv a datum podání trestního oznámení, soud zjistil, že se jednalo o 54 zde uvedených osob, poté tento přehled byl též sestaven v abecedním pořadí, současně zde byly uvedeny iniciály celkem 106 poškozených osob a to též s uvedením pořadí v předmětném rozsudku.

Soud se následně vrátil k závaznému právnímu pokynu dovolacího soudu s tím, že nejprve hodnotil, zda v daném řízení ze strany PČR byl založen nesprávný úřední postup dle ustanovení § 13 zákona 82/98 Sb, spočívající v žalobcem tvrzené nečinnosti po dobu 2 let.:

Soud pokračoval v důkazním řízení a učinil spisový přehled ze spisu PČR KRPA-2261/TČ-2008-73 s následujícími zjištěními:

Tj., dne 8. 1. 2009 byl proveden záznam o zahájení úkonů trestního řízení, kdy jako podezřelý byl označen Tomáš Nápravník, a to na základě oznámení, dále dne 22. 1. 2009 proveden záznam o zahájení úkonů trestního řízení s podezřelými Marií Nápravníkovou a Tomášem Nápravníkem, kdy v tomto je uveden mezi poškozenými také žalobce pod bodem 30, č. 1. 15. Dne 29. 1. 2009 bylo vydáno usnesení o zahájení trestní stíhání osoby dle § 160 TŘ. č. j. PSP-2261-297/TČ-2008-000073 proti Tomáši Nápravníkovi a Marii Nápravníkové, pro trestný čin zpronevěry dle § 248 odst. 1, 4 TZ. Proti tomuto usnesení podal obviněný stížnost dne 2. 3. 2009, druhá obviněná potom dne 4. 3. 2009, obě stížnosti byly zamítnuty a to dne 5. 3. 2009 a 10. 3. 2009. Další trestní stíhání byla zahájena dne 4. 6. 2009 a 18. 6. 2009, proti nimž byly taktéž podány stížnosti, které byly znovu zamítnuty. Dne 13. 2. 2009 byla podána žádost o souhlas k zadržení podezřelé osoby, dne 26. 2. 2009 pak podnět k podání návrhu na vzetí do vazby pro všechny tři zákonné důvody dle § 67 písm. a), b) a c) tr. ř., kdy návrh na vzetí do vazby byl MSZ v Praze podán dne 2. 3. 2009. O návrhu bylo soudem rozhodnuto dne 27. 2. 2009, kdy tento byl doručen MSZ v Praze dne 13. 3. 2009, kdy k této podal obviněný stížnost, která byla taktéž zamítnuta. Ve věci podal obviněný také ústavní stížnost, kdy ta byla ÚS dne 26. 10. 2009 zamítnuta. V roce 2009 bylo také rozhodováno o ustanovení obhájce obviněným. Obviněný byl vyslechnut poprvé dne 24. 2. 2009, dále pak dne 28. 7. 2009, v průběhu roku 2009 bylo vyslechnuto velké množství svědků. (Svazky II. až XV. přílohových spisů). Žalobce byl vyslechnut dne 24. 8. 2009 (č. 1. 2679) Dne 20. 2. 2009 byl dále vydán příkaz k domovní prohlídce bytu obviněných., kdy tato byla provedena dne 23. 2. 2009. Dále bylo žádáno dne 24. 3. o údaje, které jsou předmětem bankovního tajemství. Dne 10. 4. 2009 požádala PČR SZ o sdělení, zda mají být nadále přijímány trestní oznámení,

kdy v dané době již bylo evidováno cca 150 oznámení se škodou převyšující 20 miliónů Kč, k tomuto sdělení SZ na č. 1. 5239 s tím, že budou přijímány pouze oznámení podané do 30. 4. 2009, další oznámení již budou podána do příslušného policejního obvodu, a to s ohledem na zájem na včasné ukončení vyšetřování a hospodárnost řízení. Opatřením ze dne 31. 3. 2009 byl přibrán opatřením znalec z oboru kybernetika k podání znaleckého posudku, kdy znalecký posudek byl vydán dne 7. 7. 2009. Dne 14. 9. 2009 byl přibrán znalec z oboru zdravotnictví k podání znaleckého posudku, kdy tyto byly podány dne 4. 12. 2009 a 6. 12. 2009 (na oba obviněné). Dne 13. 5. 2009 byl přibrán znalec z oboru ekonomika k vyhotovení znaleckého posudku, který byl vypracován dne 31. 12. 2009. Dne 15. 1. 2010 byla zamítnuta žádost obviněného o propuštění z vazby. Dne 27. 3. 2009 bylo rozhodnuto o vrácení zajištěných věcí obviněným. Dne 28. 2. 2011 byla VS v Praze zamítnuta stížnost státního zástupce MSZ v Praze proti usnesení KS v Praze, kterým byla věc vrácena státnímu zástupci k došetření, s odůvodněním, že nebylo objasněno, jaké bylo rozdělení úkolů mezi jednotlivými zaměstnanci při uzavírání komisionářských smluv, kdo disponoval finančními prostředky poškozených, dále bylo kritizováno dokazování ve vztahu k obviněné N [REDAKCE], kdy nebylo zřejmé, zda byla srozuměna s úmyslem obžalovaného N [REDAKCE] přisvojit si cizí finanční prostředky. Nadto byl nedostatečný obsah znaleckého posudku z oboru ekonomika. Dne 21. 3. 2011 rozhodl SZ o vrácení věci k doplnění podle rozhodnutí Vrchního soudu v Praze. Dne 28. 12. 2011 bylo zahájeno trestní stíhání obou obviněných pro trestný čin podvodu v jednočinném souběhu s trestným činem zpronevěry. Proti tomuto usnesení podali obvinění stížnost, o které bylo rozhodnuto dne 28. 12. 2011 tak, že se zamítá. Dne 14. 12. 2011 byli oba obvinění vyslechnuti pro oba trestné činy (zpronevěra, podvod). Dne 11. 1. 2012 byl opatřením PČR přibrán znalec z oboru ekonomika k vyhotovení znaleckého posudku, kdy tento byl vyhotoven dne 10. 5. 2012. Dne 9. 2. 2012 bylo MSZ v Praze požádáno o sdělení údajů, které byly zjištěny v daňovém řízení, kdy tato byla dne 20. 3. 2012 urgována. Dne 2. 5. 2012 byl opatřením přibrán znalec z oboru ekonomika k podání znaleckého posudku (účetní evidence). Tento byl vyhotoven dne 31. 8. 2012. Dne 19. 10. 2012 podán návrh na podání obžaloby obviněných.

Soud z Úředního záznamu (viz dok. č. 308) ze dne 4. 9. 2008 zjistil, že žalobce učinil vysvětlení pro zpronevěru, za autobazar s ním jednala sl. Š [REDAKCE] od společnosti poté, kdy zjistil, že vozidlo bylo převezeno a že společnost se dopustila podvodů, chtěl vozidlo vrátit zpět a sdělil, že odstoupil od smlouvy, nicméně následně obdržel potvrzení o prodeji vozidla za částku 355.000 Kč, z touto prodejní cenou však nesouhlasil, poté byl udržován v přesvědčení, že prodej nebyl uzavřen a proto nelze vyplatit získaný obnos prodejem vozidla, poté obdržel po marných kontaktech na účtárnu a majitelku společnosti kontakt na neexistující formu zatupující společnost a z tohoto důvodu žalobce podal trestní oznámení.

Soud měl dle výše uvedených zjištění za plně prokázané, že PČR ve věci trestního oznámení žalobce z 01/2009 konala kontinuálně, řízení bylo zatíženo opakovanými stížnostmi obviněných osob odpovědných za činnost předmětného s.r.o., PČR v 04/2009 již evidovala 150 trestních oznámení, v průběhu roku bylo slyšeno i značné množství svědků, musel být přibrán znalec z oboru zdravotnictví, byl zpracován znalecký posudek u oboru ekonomiky, který však byl shledán jako nedostatečný a v 12/2011 došlo k zahájení trestního stíhání, kdy oba obžalovaní byli znovu vyslechnuti s dalším přibráním znalce, vše vyústilo v 10/2012 v podání obžaloby obviněných, rozsudek poté byl vyhlášen 13. 11. 2013 s uznáním viny p. N [REDAKCE]

Soud však byl povinen vycházet z argumentace žalobce, že mu škoda vznikla v důsledku absolutní nečinnosti PČR, která po určitou dobu od prvních trestních oznámení

vůči společnosti nekonala, pouze shromažďovala jednotlivá trestní oznámení a společnost dále provozovala svoji činnost a pokračovala v trestné činnosti, PČR tak potřebné úkony činila až trestního oznámení podaného žalobcem od r. 2009 a svou nečinností do této doby tak přispěla k další trestné činnosti žalobce do r. 2009, kdy žalobce v dobré víře v 07/2008 podepsal komisionářskou smlouvu s předmětnou společností, která mu nevrátila předaný automobil a ani nepoukázala prodejní cenu, smluvně dohodnutou.

Soud v tomto směru nedisponoval kvalifikovanou obranou žalovaného, žalovaný se k soudnímu jednání omluvil a žádal o projednání a rozhodnutí věci v jeho nepřítomnosti.

Soud tedy nejprve hodnotil, zda byla založena zákonná podmínka pro odškodnění žalobce dle ust. § 13 zák. č. 82/98 Sb., tj. zda PČR od prvních informací na základě již realizovaných trestních oznámení od dalších osob v r. 2007, tj. před 07/2008 a to o trestné činnosti předmětné společnosti činila zásadní kroky, aby zamezila pokračování v trestné činnosti uvedené společnosti, přičemž bylo prokázáno, že takové indicie měla a skutečně kontinuálně jednala dle trestního spisu až od r. 2009, kdy trestní oznámení učinil žalobce na základě výsledku závazkového vztahu se společností, kdy v podstatě přišel o jím předaný automobil. Soud splnění zákonné podmínky o odškodnění žalobce hodnotil s odkazem na povinnosti jí uložené ust. § 159 TŘ a vzal tak za prokázané, že PČR neprověřila včas již učiněná trestní oznámení ostatními poškozenými v r. 2007, jestliže žalobce mohl bez dalšího v plné důvěře podepsat komisionářskou smlouvu v 07/2008 a předat k prodeji předmětný automobil, aby následně zjistil, že společnost měla být prověřována již od r. 2007 a mělo být postupováno včas dle ust. § 160 TŘ, aktivní a kontinuální činnost PČR byla dle názoru soudu prokázána skutečně až od r. 2009 dle trestního spisu.

Soud neměl k dispozici sporná tvrzení žalovaného a to ani o výši škody vniklé předáním automobilu žalobcem do dispozice předmětné společnosti a proto žalobcem požadovanou náhradu více z tohoto pohledu neřešil, soud měl z logiky věci za prokázané, že pro odškodnění žalobce došlo k založení nesprávného úředního postupu dle ust. § 13 zák. č. 82/1998 Sb. spočívajícího v nečinnosti PČR od r. 2007 do r. 2009, toto období plně souviselo s poškozením žalobce, přičemž současně byla splněna i podmínka o příčinné souvislosti mezi prodlením PČR a vnikem škody, neboť pokud by PČR včas činila s odkazem na ust. § 159 TŘ, společnost by nadále nemohla pokračovat v trestné činnosti a žalobce by tak komisionářskou smlouvu nepodepsal a rozhodně by nepředal automobil do dispozice podvodné společnosti. Soud tak učinil právní názor s odkazem na judikaturu, že žalobce měl pouze touto žalobou možnost uplatnit vniklou materiální újmu.

Soud na základě výše uvedeného učinil právní závěr o projednávané věci a rozhodl tak, jak je ve výroku I. tohoto rozhodnutí uvedeno, tj. žalobci v jeho požadavku vyhověl, neboť dle názoru soudu byly splněny všechny zákonné podmínky pro odškodnění žalobce v jeho požadavku na materiální újmu.

Soud o nákladech řízení rozhodl dle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. a to podle úspěchu ve věci a postupoval tak, že přiznal žalobci s odkazem na vyhl. č. 177/96 Sb. odměnu 48.787,20 Kč včetně režijního paušálu a 21% DPH za jím výslovně požadované úkony specifikované dle dok. č. 334.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání ve lhůtě do 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí a to k Městskému

soud v Praze se zasláním tohoto odvolání na adresu níže podepsaného soudu.

Rozsudek je vykonatelný marným uplynutím lhůty ke splnění povinnosti žalovaného dle výroku tohoto rozhodnutí. Není-li v rozsudku uložena povinnost k plnění, je rozsudek vykonatelný, jakmile nabyl právní moci.

Nebude-li povinnost uložená tímto rozsudkem splněna dobrovolně, může oprávněný proti povinnému navrhnout soudní výkon rozhodnutí či exekuci.

V případě platného odvolání nelze právní moc účinně vyznačit do skončení řízení o odvolání. Pokud odvolatel vzal odvolání zpět, právní moc nastane, jako kdyby k podání odvolání nedošlo, a rozsudek je též současně vykonatelný.

Při opětujícím plnění v budoucnu splatných splátek, je třeba tyto plnit, jakmile se podle rozsudku stanou splatnými a to s odkazem na ust. § 160 odst. 2 o. s. ř.

Nestanoví-li zákon jinak, je výrok pravomocného rozsudku závazný jen pro účastníky řízení. V rozsahu, v jakém je výrok pravomocného rozsudku závazný pro účastníky řízení a popřípadě pro jiné osoby, je závazný též pro všechny orgány.

V Praze dne 24. srpna 2017

JUDr. Eva H o d a č o v á, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení: Červinková Adéla